

התפילה של גגין

ברוך כלל הוא איש עסק. הוא מחפש עתיקות. הוא מכרז הכרות, והוא דואג גם לביטחוננו. מיה משה ריין כמובן. אבל בשבוע שעבר, ביום הרביעי בערב ליתר דיוק, הוא מצא זמן גם לחלק משיפתחו. לבנו אסי ולכלתו אהרונה. היה זה באותו זמן בריוק כשפינחם ספיר הופיע בתוכנית הפומבית של קלייסקופ. בהיכל התרבות, והיתחה מדיניות הפוכה מזו של דין בשטחים המוחזקים. שלושת הדוידים עמדו אז את ליבם במיסעדה גוני דולה בתלאביב. חוץ מלאכול הם גם דיב רוב ביניהם. על מהז על ארכיאולוגיה. כמר בן. גם על הדת היהודית, ועל התנ"ך. התברר שמה שדין די בקיא בספר שופ"ט. אחר עברו לשוחח על נושא יותר פרוואי: הקולנוע. אסי סיפר לאביו על התכנות לסרט חדש, בו הוא עומד להשיח. במוטס אלנו ששעה דרכו מבריטל ל"תלאביב, טסה קבוצת חסידים, עטורי פיו את וקנים. כשהגיעה שעת התפילה הסר להם העסידים כי זהו השר מנחם בנין. לזכות בשר כעשירי למניין זוהי מיצוה כפולה ומכופלת, אמרו החסידים, ולא הגיחו לבגין גם אחרי התפילה, עד שנחת המטוס בלוד. לילדי ישוביהספר ידוע, שאם מגיע הרמטכ"ל חיים ברלב לביקור ביישובים, יש להם סיכוי לעשות סיבוב באוויר. השבוע הגיעה ראשיהמ"שלה גולדה מאיר, לביקור במשק עין חרוד. מייד התאספו סביב המסוק שהביא אותה, עשרות מילדי המשק, בתיקוה לע"רוך טיול באוויר. משהבינה גולדה את מטרת ההתקלות, אמרה: "לא! לא, אני לא נותנת טרמפים!" ברוך כלל השיח לטסה גולדה מאיר על כל ענפי משרד ראשיהממשלה. היא עובדת כימעט באותה שיטת עבודה כמו קודמה, לוי אשכול המונה. אבל בכל זאת יש הבדל אחי: אשכול אהב לבוא למשרד מוקדם, בעוד שגולדה אינה אוהבת לצאת ממיטתה לפני שעה 16 בבוקר, ולכן רוב הפגישות הישובות שלה מתחילות רק בשעה 11. לעומת זאת אוהבת גולדה לעבוד בשעות המאוחרות של הלילה, ולכן ישנה תנועה ערה של פקידים בכירים, בשעות הקטנות

עמליה ארבל (עם רענן לוריא ואשתו) בארצות-הברית

ומה דרישות השוק. כשהתעניינה, הסתבר לה כי יהיה עליה להמתין שנתיים בתור, עד שאחת הגלריות תהיה מוכנה להציג את היצירות שהביאה עימה. עמליה לא נואשה. היא התיישבה ליד הטלפונים ובעזרתו של הקונסול הישראלי נחום אשכול החלה לארגן את העניינים. האמריקאים, שלא גילו תחילה התלהבות לאמנות ישראלית, גילו עניין בעמליה היפה. היא הופיעה ב-11 תוכניות סלחיויה,

לא חשוב מה אתה מוכר — העיקר שהעטיפה תהיה מושכת." אומר עיקרון מיסחרי אמריקאי, שהוכיח את עצמו. עמליה ארבל, ציירת ובעלת-גלריה בעצמה, יישמה עיקרון זה באמנות הישראלית. לאמנים הישראליים קשה להתמיד בשוק האמנות האמריקאי, בו רב ההיצע על היביקוש. רק מעטים מהם המציגים את תערוכותיהם, וזוכים גם להצלחה מיסחרית. ועד כמה שיראה הדבר מוזר, לא אירגנה

עמליה בארץ הפלאות

תמונתיה פרסמו בעיתונים, והיהדות הימקומית ערכה לכבודה מסיבות ונשפים. רק אז נפתחו השערים גם לתמונות ולפסלים. היא ערכה תערוכות בחמש ערים גדולות, החודרה את אופנת המיני לקליב לנר וקובלה הצעות נשואין מרבנים ובחור ריישיבה בניו-יורק. "רק דבר אחד," אמרה עמליה, "לא יכ" לו האמריקאים להבין. הם מקשרים כל הזמן את ישראל עם מלחמות והרג. אז, מיוע, הם שאלו אותי בכל הודמנות, לא רואים את זה באמנות הישראלית? מדוע ממישיכים לצייר אצלכם פרחים?"

עד כה בארצות-הברית תערוכה ייצוגית רחבת מימדים של אמנות ישראלית. עמליה ארבל החליטה לשבור את היטאבו. יום אחד, ללא כל הכנות מוקדמות, ארזה כ-400 ציורים ופסלים של כ-50 ממיטב אמני ישראל המיוצגים בגלריה שלה, גלריה לים, ונסעה לארצות-הברית. לא היתה לה אף כתובת באמריקה. איש לא חיכה לה בנמלהתעופה. אפילו חדר בלון בניו-יורק לא יכלה למצוא בליל הגיעה לשם. אחר-כך התחילה להסתובב בגלריות של ניו-יורק, לראות איך מוכרים שם אמנות

של הלילה, ליד ביתה. התפטרותו של נשיא צרפת, הגנרל דה-גול, זיכ"תה את ראש אג"ם, האלוף עזר וייצמן בבקוב שמפניה. עזר היה אחד האנשים הבודדים בישראל שהיה משוכנע כי זהו גול ייכשל במישאלהעם שערך. הוא אף התערב עליכך עם עזר שרהביטחון, רבי אלוף (מיל.) צבי ("צירה") צור על בק"בוק שמפניה, והתוצאה ידועה. עוד לפני למעלה משנה ידע ד"ר נחום גולד"מן, כי ארבעת הגדולים יצטרכו לתת דע"תם לבעיות המרחב והסיכסוך בין ישראל למדינות-ערב. זאת גילה גולדמן במסיבה שנערכה בשבוע-שעבר בביתו של סגן יושבראש מרכז הל"ע, ד"ר חיים פייביץ"מן. כדי לתת לדברים יתר תוקף, ביקש גולדמן מרעייתו שתעיד כי אכן שמעה מפיו את הגילויים המרעשים כבר לפני שנה. העיר אחד הנוכחים: "רעייתי עזר כנגדו ועדה למענו...". לקראת יובל ה-60 של תלאביב ערכה עריית תלאביב תחרות לציור כרוה לכבוד היובל. בין הישתתפים היתה גם הגרפיקאית צילה מנוסי. בעלה של צילה, הפיזיולוגי רידי מנוסי, הציע לה להגיש לתחרות ציור גדול של עכברוש. צילה כמובן לא שמעה לעצתו, ציירה כרוה אחרת וכתה כפרס השלישי. כאשר הוזמן הפיזיולוגי עב"המישקל דן אלמגור, להרצות במיסגרת מועדון רוטרי בבית-ציוני-אמריקה, הוא הגיע למקום ושאל במודיעין לאיזה חדר עליו לפנות. "ישר ושאלה," השיבה לו הפקידה, "אבל לפני דעתי אתה דווקא צריך לפנות מינה," הוסיפה והתיחה לו על הישלט של אגודת שומרי מישקל.

הספר של ייבי

עד עכשיו היתה רק למשורר אורי צבי גרינברג, חוקה על השטחים הימוחזקים. בשטח השירה, כמובן. השבוע קם לו מיתחרה, בדמות המשורר ייבי, המתנגד לדיעותיו של אורי-צבי. ייבי דו"ציא ספר-שירים, מלווה בתמונות פסליו של יגאל תומרקין. רוב השירים כספר הם נגד הכיבוש הישראלי. אחד מהם, אחמד, מוקדש למי שהיה מפקד לח"י, נתן יריב"מור, ובו מובעת הערכה לעמידתו העיקר בית של ילין-מור להבנה יהודית-ערבית. יש להם כמה זכרים משותפים. לי

יעקב בודו ולאריק לבוא. בודו בוי, פיע, למשל, בתוכנית שאריק ביים. זה דבר אחי. דבר שני: נשות שניהם בהריון.

הבלאדה על גבעת התחבושת

הממשיך להישפך בגבולות, מבלי להגיב, והתגובה הלגיטימית ביותר על ההירואיזם בפרוטה אינה אלא הפארודיה. כך קרה שהבלאדה לחובש הולידה יותר פארודיות מכל פיזיון ישראלי אחר. בערב הפנימי שנערך בשבוע במועדונם של עמוס קינן ואורי ליפשיץ הצוללת הצהובה, עלתה על הבמה הזמרת ורדה להב ושרה את הפארודיה הבאה, לפי המנגינה שחיבר בשעתו משה וילנסקי לשיר ששרה אילנה רובינא ביקשתי אש: ביקשתי אש / כשעליתי אתמול על מוקש. / ביקשתי אש / כשהגיע אלי החובש / מה ישו מה ישו / אך החובש הוציא מפי את הטיגרי / וגם הטיג' מוסר ולקח לי נתן / אתה נפצעת ממוקשים וארטילריה / רק זה חסר לי שתמות מסרטן. / ביקשתי אש / אין ספק החובש הוא חבר. / ביקשתי אש / אבל אסקוט טובה עוד יותר / ביקשתי אש. / אך הריאה שר היתה קצת מצפצפת / בקושי רב יכולתי עוד להתעטש. / אני נזכרתי בידך המלספת / אבל היתה זו רק ידו של החובש. הפארודיה, ששמה כמובן ללעג את יוצרי הבלאדה לחובש ולא את נושאי השיר, נכתבה אותו יום בצהריים תוך 10 דקות, בידי דידי מנוסי. כדוגמת המיחווה שעשו דן אלמגור ואפי נצר, הודיע גם דידי, שהוא מעמיד את הזכויות לשיר את השיר למכירה פומבית, שהכנסותיה יהיו קודש לפצועי צה"ל.

ה"בלאדה לחובש" לפי איקא ישראלי

זמרים כשלמה ניצן, ג'ודי כוכבה ואחרים, השתתפו במכ"ר. לבסוף נכה בשיר חיים בנאי, שקנה את הזכויות ב-100 ל"י. פארודיה נוספת על הבלאדה לחובש, שמחברה אלמוני, נפוצה בין הסטודנטים באוניברסיטה העברית בירושלים. אלה, שרובם ככולם חסידים מילואים, צה"ל, ביטאו באמצעותה את הרגשתם למשמע הבלאדה הקיטשית. פארודיה זו מושרת לפי מנגינת השיר של גבעת התחמושת, והיא נקראת גבעת התחבושת. נראה שגם בקול-ישראל ובגלי צה"ל הגיעו סוף-סוף למסקנה שהכללת שיר מסוג זה במצעדי פיזימונים מהרה לעבון לפצועי צה"ל. השבוע יצאה הוראה שלא לכלול יותר את הבלאדה לחובש במיצעיו הפיזימונים ובתוכניות פוסולאריות, להשמיע אותו רק כנסיבות ההולמות את תוכן השיר.

היה היה מוכרח לקרות. הירוס של הבלאדה לחובש, אותו פיזיון רגשני ומלודרמטי, שבזכות הדם השפוך בו זכה במקום הראשון בפסטיבל הזמר הישראלי השנה, היה חייב ליצור נוג"דנים. שום חברה בריאה אינה יכולה לקלוט מיסחור זול של הדם

פסוקי השבוע

- שריהביטחון משה ריין: "ראיתי בעזה מצב של רעב, ואין זו תמור"נה שעושה לנו תדמית טובה בעולם."
- שריההסברה ישראל גלילי: "ישראל תתיחס למעשיה של מצרים, ולא להצהרותיה."
- ראש ממשלת צרפת לשעבר, פול רינו: "סיפרי הזיכרונות הם הפצצות האטומיות של הפנסיונירים."